

Dosar nr. 2ra-1214/18

prima instanță: Judecătoria Chișinău, sediul Buiucani (D. Dulghieru)
instanța de apel: Curtea de Apel Bălți (D. Corolevschi, D. Stănilă, A. Corcenco)

ÎNCHEIERE

18 iulie 2018

mun. Chișinău

Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ
al Curții Supreme de Justiție,

în componența:

Președintele completului, judecătorul
judecătorii

Svetlana Filincova
Nicolae Craiu
Nina Vascan

examinând admisibilitatea recursurilor declarate de către Eugenia Puiu și avocatul Victor Polivenco,

în cauza civilă, la cererea de chemare în judecată depusă de Eugenia Puiu împotriva Ministerului Justiției al Republicii Moldova cu privire la repararea prejudiciului moral,

împotriva deciziei din 01 martie 2018 a Curții de Apel Bălți, prin care s-au respins recursurile declarate de Eugenia Puiu și s-au menținut încheierea din data de 31 iulie 2017 a Judecătoriei Chișinău, sediul Buiucani și încheierea din data de 11 octombrie 2017 a Judecătoriei Chișinău, sediul Buiucani și s-a respins apelul declarat de Eugenia Puiu și s-a menținut hotărârea din 25 octombrie 2017 a Judecătoriei Chișinău, sediul Buiucani,

c o n s t a t ă:

La 01 martie 2017, Eugenia Puiu a depus cerere de chemare în judecată împotriva Ministerului Justiției al Republicii Moldova cu privire la repararea prejudiciului moral, în mărime de 10 000 euro.

În motivarea acțiunii, reclamanta Eugenia Puiu a indicat că, prin decizia din data de 18 august 2016 a Curții de Apel Chișinău s-a respins recursul declarat de către procurorul în Procuratura Buiucani, mun. Chișinău, Armen Oganesean împotriva încheierii din 06 iulie 2016 a Judecătoriei Buiucani, mun. Chișinău, prin care a fost admisă plângerea avocatului Victor Pavlov, împotriva ordonanței procurorului privind refuzul în pornirea urmăririi penale și clasarea procesului penal din 11 aprilie 2016, cât și împotriva ordonanței procurorului ierarhic superior din data de 05 mai 2016.

Reclamanta a menționat că, recursul procurorului în Procuratura Buiucani, mun. Chișinău, Armen Oganesean împotriva încheierii din 06 iulie 2016 a Judecătoriei Buiucani, mun. Chișinău, a fost examinat în lipsa Eugeniei Puiu, care nu a fost citată legal.

Reclamanta, Eugenia Puiu a invocat că, la 18 august 2016, decizia din data de 18 august 2016 a Curții de Apel Chișinău a fost publicată pe portalul Curții de Apel Chișinău, fără a fi depersonalizată, în formatul PDF.

Totodată, reclamanta a indicat că, la 13 februarie 2017, a depus o cerere către președintele Curții de Apel Chișinău, prin care a solicitat eliberarea copiei deciziei din 18 august 2016 a Curții de Apel Chișinău, radierea sau depersonalizarea copiei deciziei menționate supra, publicată pe portalul Curții de Apel Chișinău, precum și tragerea la răspundere a persoanelor, care au publicat această decizie.

Astfel, la 21 februarie 2017, decizia din 18 august 2016 a Curții de Apel Chișinău a fost republicată pe portalul Curții de Apel Chișinău, depersonalizată, iar la 28 februarie 2017, Eugenia Puiu a primit copia deciziei menționate și i s-a comunicat, că persoana, care a admis publicarea deciziei, fără a fi depersonalizată, asistentul judiciar al judecătorului Silvia Vrabii, a fost avertizată.

Reclamanta, Eugenia Puiu consideră că, decizia din 18 august 2016 a Curții de Apel Chișinău a fost publicată, fără a fi depersonalizată, cu bună știință, întrucât pretinsa victimă, Elena Pruneanu este procuror și potrivit art. 124 din Constituția Republicii Moldova, face parte din sistemul judiciar.

Mai mult, reclamanta a indicat că, Curtea de Apel Chișinău a manifestat o atitudine degradantă față de Eugenia Puiu, prin omiterea stabilirii unor circumstanțe importante pentru cauză și prin exprimarea unor opinii calomnioase cu referire la persoana reclamantei.

Astfel, reclamanta, Eugenia Puiu a invocat că, prin publicarea deciziei din data de 18 august 2016, fără a fi depersonalizată, Curtea de Apel Chișinău a divulgat date cu caracter personal special, fiind încălcată prezumția nevinovăției a reclamantei. Curtea de Apel Chișinău, prin acțiunile sale a creat o mixtiune directă în viața privată a reclamantei, încălcând art. 8 CEDO, dar și dreptul la libertatea de exprimare, garantat de art. 10 CEDO.

Reclamanta, Eugenia Puiu a menționat că, publicarea datelor cu caracter personal, speciale, privind o pretinsă maladie psihică a reclamantei, instigă cu bună știință la ură socială față de Eugenia Puiu, fapt prin care reclamanta a fost supusă, cu bună știință, tratamentului degradant.

Le fel, reclamanta a invocat că, Curtea de Apel Chișinău a manifestat un tratament discriminatoriu față de ea, pe motive de opinii politice, opinii privind poziția socială net avansată, în raport cu restul societății, referitor la activitățile îndoielnice și averile dobândite în mod îndoielnic, din punct de vedere a legalității, a funcționarilor publici din domeniul justiției, prin ce i s-a încălcat dreptul garantat de art. 14 CEDO și art. 1 al Protocolul nr. 12 la CEDO.

Reclamanta, Eugenia Puiu a mai indicat că, la caz, este posibilă identificarea părților, întrucât în agenda ședințelor instanței de fond și de recurs, figurează numele Elena Pruneanu, iar jumătate de an, decizia din 18 august 2016 a Curții de Apel Chișinău a fost publicată pe portalul Curții de Apel Chișinău, fără a fi depersonalizată, deși, de regulă, deciziile instanței de judecată cu privire la plângerile în temeiul art. 313 Cod de procedură penală, nu se publică.

Astfel, reclamanta, Eugenia Puiu a specificat că, prin publicarea, pe portalul Curții de Apel Chișinău a deciziei din 18 august 2016 a Curții de Apel Chișinău, fără

a fi depersonalizată, i s-a cauzat un prejudiciu moral, pe care îl evaluează la 10 000 euro.

Suplimentar, celor indicate în cererea de chemare în judecată, reclamanta Eugenia Puiu, pe parcursul examinării cauzei, prin depunerea unei cereri suplimentare, cu referire la mărimea prejudiciului moral pretins, a menționat că, statul, care acordă compensație pentru încălcarea unui drept prevăzut de CEDO, nu trebuie să ofere sume, care reprezintă maximum acordat de jurisprudența națională, dar trebuie să țină cont de mărimea prejudiciului acordat de CtEDO.

Prin încheierea din 11 aprilie 2017 a Judecătoriei Chișinău, sediul Buiucani s-a respins cererea Eugeniei Puiu cu privire la strămütarea cauzei.

Iar, prin încheierea din 25 mai 2017 a Curții de Apel Chișinău s-a restituit recursul declarat de Eugenia Puiu împotriva încheierii din 11 aprilie 2017 a Judecătoriei Chișinău, sediul Buiucani, ca fiind depus împotriva unei încheierii, ce nu poate fi atacată cu recurs.

Prin încheierea din 31 iulie 2017 a Judecătoriei Chișinău, sediul Buiucani s-a respins ca neîntemeiată, cererea de recuzare a judecătorului Dorin Dulghieru.

Iar, prin încheierea din 11 octombrie 2017 a Judecătoriei Chișinău, sediul Buiucani s-a respins cererea Eugeniei Puiu cu privire la examinarea în ședință închisă, a cauzei civile, la cererea de chemare în judecată depusă de Eugenia Puiu împotriva Ministerului Justiției al Republicii Moldova cu privire la repararea prejudiciului moral.

Prin hotărârea din 25 octombrie 2017 a Judecătoriei Chișinău, sediul Buiucani s-a respins, ca neîntemeiată, cererea de chemare în judecată depusă de Eugenia Puiu împotriva Ministerului Justiției al Republicii Moldova cu privire la repararea prejudiciului moral cauzat prin încălcarea drepturilor prevăzute de art. 1,3,6,7,8,10 și 14 CEDO și art. 1 al Protocolului adițional nr.12 CEDO.

Prin încheierea din 13 decembrie 2017 a Curții Supreme de Justiție, cauza civilă la cererea de chemare în judecată depusă de Eugenia Puiu împotriva Ministerului Justiției al Republicii Moldova cu privire la repararea prejudiciului moral cauzat prin încălcarea drepturilor prevăzute de art. 1,3,6,7,8,10 și 14 CEDO și art. 1 al Protocolului adițional nr.12 CEDO, s-a strămütat, pentru judecare de la Curtea de Apel Chișinău, la Curtea de Apel Bălți.

Prin decizia din 01 martie 2018 a Curții de Apel Bălți, s-au respins recursurile declarate de Eugenia Puiu și s-au menținut încheierea din 31 iulie 2017 a Judecătoriei Chișinău, sediul Buiucani, prin care s-a respins ca neîntemeiată, cererea de recuzare a judecătorului Dorin Dulghieru și încheierea din 11 octombrie 2017 a Judecătoriei Chișinău, sediul Buiucani, prin care s-a respins cererea Eugeniei Puiu, cu privire la examinarea în ședință închisă, a cauzei civile, la cererea de chemare în judecată depusă de Eugenia Puiu împotriva Ministerului Justiției al Republicii Moldova cu privire la repararea prejudiciului moral; s-a respins apelul declarat de Eugenia Puiu și s-a menținut hotărârea din 25 octombrie 2017 a Judecătoriei Chișinău, sediul Buiucani.

La 27 aprilie 2018, Eugenia Puiu a depus cerere de recurs împotriva deciziei din 01 martie 2018 a Curții de Apel Bălți, prin care a solicitat admiterea cererii de recurs depuse de Eugenia Puiu, casarea deciziei din 01 martie 2018 a Curții de Apel Bălți și a hotărârii din 25 octombrie 2017 a Judecătoriei Chișinău, sediul Buiucani,

cu adoptarea unei noi hotărâri, prin care s-ă fie admisă cererea de chemare în judecată depusă de Eugenia Puiu împotriva Ministerului Justiției al Republicii Moldova cu privire la repararea prejudiciului moral. Totodată, recurenta a solicitat de a nu fi publicată hotărârea Curții Supreme de Justiție, pe portalul Curții Supreme de Justiție.

În motivarea cererii de recurs, recurenta, Eugenia Puiu, suplimentar celor indicate în cererea de chemare în judecată, a invocat că, instanța de apel eronat a constatat că, Eugenia Puiu nu a depus un apel efectiv, dar, doar a reiterat motivele de fapt și de drept expuse în prima instanță, or, potrivit art. 373 Cod de procedură civilă, instanța de apel era obligată să verifice din oficiu, legalitatea și temeinicia hotărârii instanței de fond.

Recurenta, Eugenia Puiu a mai menționat că, instanța de apel nu a examinat toate faptele și argumentele de drept, invocate în cererea de apel, precum și a aplicat eronat art. 386 Cod de procedură civilă.

La fel, recurenta a indicat că, instanțele ierarhic inferioare nu au aplicat legea care trebuia să fie aplicată, și anume legea 87 din 21 aprilie 2011, privind repararea de către stat a prejudiciului cauzat prin încălcarea dreptului la judecarea în termen rezonabil a cauzei sau a dreptului la executarea în termen rezonabil a hotărârii judecătorești, precum și art. 13, 6, 16 și 17 din Legea nr. 133 din 08 iulie 2011 privind protecția datelor cu caracter personal.

Recurenta Eugenia Puiu a menționat că, nu a avut nici o calitate în procesul penal, nu a fost citată pentru ședințele instanțelor de judecată și nici nu a fost informată despre decizia din 18 august 2016 a Curții de Apel Chișinău, despre care a aflat întâmplător.

De asemenea, recurenta a invocat că, instanțele ierarhic inferioare nu au aplicat art. 3, 8 și 14 CEDO și art. 1 al Protocolului adițional nr.12 al CEDO.

Recurenta, Eugenia Puiu a menționat că, instanțele ierarhic inferioare au aplicat prevederile hotărârii Consiliului Superior al Magistraturii, nr. 432/19 din data de 21 iunie 2016, prin care s-a aprobat Regulamentul cu privire la modul de publicare a hotărârilor judecătorești pe portalul unic al instanțelor judecătorești, care este un act de aplicare a legii, dar nu un act normativ.

Mai mult, recurenta a specificat că, instanța de apel a interpretat eronat art. 117 din Constituția Republicii Moldova, cu privire la publicitatea ședințelor instanțelor de judecată, întrucât articolul 28 din Constituția Republicii Moldova, garantează dreptul la viață privată. Or, recurenta a menționat că, nici instanța de fond, nici instanța de apel nu au motivat interesul public, în raport cu viața privată și datele speciale cu caracter personal, privind sănătatea și viața sexuală a Eugeniei Puiu.

Recurenta, Eugenia Puiu a invocat că, instanța de apel a aplicat în mod eronat analogia legii și analogia dreptului, prin interpretarea eronată a jurisprudenței CtEDO. Or, orice aluzie la o maladie psihică a unei persoane constituie o instigare gravă sau excepțional de gravă la ură socială și acest fapt nu poate fi de interes public, întrucât, consecințele ar putea fi letale pentru Eugenia Puiu.

Cu referire la motivarea sumei solicitate, cu titlu de prejudiciu moral, recurenta a menționat că această sumă este raportată la practica CtEDO.

Totodată, recurenta, Eugenia Puiu a indicat că, litigiul dedus judecării a fost judecat de un judecător, care nu avea dreptul să participe la judecarea cauzei, și

anume de judecătorul Dorin Dulghieru, care este pasibil de răspundere civilă în același dosar, în care Curtea de Apel Chișinău a admis încălcările Legii 1545 din 25 februarie 1998, privind modul de reparare a prejudiciului cauzat prin acțiunile ilicite ale organelor de urmărire penală, ale procuraturii și ale instanțelor judecătorești, pentru aceleași motive.

Astfel, recurenta, Eugenia Puiu a indicat că, judecătorul, Dorin Dulgheru a fost președintele instanței de judecată, care a publicat datele cu caracter personal, fără consimțământul informat al subiectului de date, Eugenia Puiu, prin publicarea încheierii judecătorului Ghenadie Pavliuc, în dosarul nr. 10 - 353/2016.

La fel, recurenta a menționat că, instanțele ierarhic inferioare nu au examinat probele prezentate de Eugenia Puiu, cu privire la starea sănătății sale, care s-a agravat ca urmare a instigărilor publice la ură socială, față de recurentă, de către instanțele de judecată.

Mai mult, recurenta a subliniat că, în ziua pronunțării deciziei din data de 01 martie 2018, de către Curtea de Apel Bălți, Eugenia Puiu a fost internată într-o instituție medicală pe o perioadă de 2 săptămâni. Iar, instanțele ierarhic inferioare au omis să examineze faptul că, Eugenia Puiu, este titulară a două diplome de studii superioare, consilier de stat de rangul II, clasa III, este o persoană de vârstă pensionară, xxxxx iar, recent s-a îmbolnăvit, fiind diagnosticată cu XXXXX, din cauza prejudiciului moral cauzat prin încălcarea de către stat, al drepturilor ei fundamentale.

La 02 mai 2018, prin intermediul oficiului poștal, avocatul Victor Polivenco a depus cerere de recurs împotriva deciziei din 01 martie 2018 a Curții de Apel Bălți, prin care a solicitat casarea deciziei din 01 martie 2018 a Curții de Apel Bălți, cu adoptarea unei noi hotărâri prin care, s-ă fie admisă cererea de chemare în judecată depusă de Eugenia Puiu împotriva Ministerului Justiției al Republicii Moldova cu privire la repararea prejudiciului moral.

În motivarea cererii de recurs, avocatul Victor Polivenco a invocat că, publicarea deciziei din 18 august 2016 a Curții de Apel Chișinău, fără a fi depersonalizată, contravine normelor imperative ale legii, fapt ce i-a cauzat Eugeniei Puiu un prejudiciu moral.

La fel, recurentul, avocatul Victor Polivenco a menționat că, instanța de apel eronat a interpretat punctul 20 al Regulamentului cu privire la modul de publicare a hotărârilor judecătorești pe portalul unic al instanțelor judecătorești, aprobat prin hotărârea Consiliului Superior al Magistraturii nr. 432/19 din 21 iunie 2016.

În drept și-a întemeiat recursul în baza art. 1422 Cod civil, art. 3 și 29 al Legii nr. 133 din 08 iulie 2011 cu privire la protecția datelor cu caracter personal și punctul 20 al Regulamentului menționat supra.

Conform art. 434 alin. (1) Cod de procedură civilă, recursul se declară în termen de 2 luni de la data comunicării hotărârii sau a deciziei integrale, dacă legea nu prevede altfel.

După cum denotă materialele cauzei, copia deciziei motivate din data de 01 martie 2018 a Curții de Apel Bălți, a fost expediată participanților la proces, la 20 martie 2018, conform scrisorii nr. 6374 (f.d.243 vol. I) și a fost recepționată de către recurenta Eugenia Puiu, la data de 23 martie 2018, conform trimiterii poștale

DS3118372110AR (f.d.244 vol. II), dar careva date despre recepționarea deciziei recurate, de către avocatul Victor Polivenco, la materialele cauzei lipsesc.

În aceste circumstanțe, instanța de recurs precizează că recursul, a fost depus de către Eugenia Puiu, la 27 aprilie 2018, iar de către avocatul Victor Polivenco, prin intermediul oficiului poștal, la data de 02 mai 2018, cu respectarea termenului indicat la art. 434 alin. (1) Cod de procedură civilă.

La 22 mai 2018, în adresa intimatului, Ministerul Justiției al RM, a fost expediată copia recursului declarat de către Eugenia Puiu și copia recursului declarat de către avocatul Victor Polivenco, cu înștiințarea despre necesitatea depunerii referinței, însă, până la examinarea recursului, intimatul, Ministerul Justiției al RM, nu a depus referință, prin care să-și expună opinia asupra cererilor de recurs depuse de către Eugenia Puiu și avocatul Victor Polivenco.

Examinând temeiurile recursurilor declarate de Eugenia Puiu și avocatul Victor Polivenco, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție consideră recursurile drept inadmisibile, din următoarele considerente.

În conformitate cu art. 432 alin. (1) Cod de procedură civilă, părțile și alți participanți la proces sunt în drept să declare recurs în cazul în care se invocă încălcarea esențială sau aplicarea eronată a normelor de drept material sau a normelor de drept procedural.

Art. 432 alin. (2) și (3) Cod de procedură civilă, prevede exhaustiv cazurile în care se consideră că, normele de drept material sau de drept procedural au fost încălcate sau aplicate eronat, iar alin.(4) stabilește că, săvârșirea altor încălcări decât cele indicate la alin.(3) constituie temei de declarare a recursului doar în cazul și în măsura în care acestea au dus sau ar fi putut duce la soluționarea greșită a cauzei sau în cazul în care instanța de recurs consideră că aprecierea probelor de către instanța judecătorească a fost arbitrară, sau în cazul în care erorile comise au dus la încălcarea drepturilor și libertăților fundamentale ale omului.

În conformitate cu art. 433 lit. a) Cod de procedură civilă, cererea de recurs se consideră inadmisibilă în cazul în care recursul nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art.432 alin.(2), (3) și (4).

Astfel, instanța de recurs reține că, examinarea admisibilității recursului presupune verificarea conformității temeiurilor invocate în cererea de recurs, cu temeiurile prevăzute la art. 432 Codul de procedură civilă.

La caz, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție constată că, argumentele invocate în cererile de recurs depuse de Eugenia Puiu și avocatul Victor Polivenco, nu se încadrează în limitele stabilite de norma indicată, respectiv nu constituie temei de casare a deciziei recurate.

Subsidiar, se menționează că, recursul exercitat conform Secțiunii a II-a, Capitolul XXXVIII Codul de procedură civilă, are caracter devolutiv, numai asupra problemelor de drept material și procedural, verificându-se doar legalitatea deciziei, dar nu și temeinicia în fapt.

Totodată, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție accentuează că, potrivit regulilor din Secțiunea a II-a din Capitolul XXXVIII Cod de procedură civilă, instanța de recurs nu verifică modul

de apreciere a probelor de către instanța de apel. Forța atribuită unei probe sau alteia, coraportul dintre probe, suficiența probelor și concluziile făcute în urma probațiunii sunt în afara controlului instanței de recurs.

Prin prisma art. 432 alin. (4) Cod de procedură civilă, instanța de recurs poate interveni în materia probațiunii doar sub aspect procedural, și anume, dacă se invocă că instanța judecătorească a apreciat în mod arbitrar probele, încălcând regulile de apreciere a probelor stabilite în art. 130 Cod de procedură civilă, sau în cazul în care erorile comise au dus la încălcarea drepturilor și libertăților fundamentale ale omului. Din recursurile declarate de Eugenia Puiu și avocatul Victor Polivenco nu rezultă că, instanța a apreciat arbitrar probele.

În acest sens CtEDO, în jurisprudența sa, a constatat că, dreptul de acces la instanța de judecată nu este absolut. Există limitări implicit admise (cauza Golder împotriva Regatului Unit, pct. 38; Stanev împotriva Bulgariei (MC), pct. 230). Acesta este în special cazul condițiilor de admisibilitate a unui recurs, întrucât prin însăși natura sa necesită o reglementare din partea statului, care se bucură în această privință de o anumită marjă de apreciere (Luordo împotriva Italiei, pct. 85).

Condițiile de admisibilitate ale unui recurs pot fi mai stricte decât pentru un apel (Levages Prestations Services împotriva Franței, pct. 45). Curtea a mai reiterat că, modul de aplicare a articolului 6 CEDO procedurilor în fața instanțelor ierarhic superioare, depinde de caracteristicile speciale ale procedurilor respective. Trebuie ținut cont de totalitatea procedurilor în sistemul de drept național și de rolul instanțelor ierarhic superioare în acest sistem (Botten împotriva Norvegiei, hotărâre din 19 februarie 1996, Reports 1996-I, p. 141, § 39).

La fel, conform jurisprudenței Curții, procedurile cu privire la admisibilitatea căii de atac și procedurile, care implică doar chestiuni de drept, și nu chestiuni de fapt, pot fi conforme cu cerințele articolului 6 § 1 (Helmens împotriva Suediei hotărâre din 09 octombrie 1991, § 31, Seria A, nr. 212-A).

În conformitate cu art. 440 alin. (1-1¹) Codul de procedură civilă, în cazul în care se constată existența unuia din temeiurile prevăzute la art.433, completul din 3 judecători decide în mod unanim, printr-o încheiere motivată irevocabilă, asupra inadmisibilității recursului.

Încheierea se emite conform prevederilor art.270 și nu conține nicio referire cu privire la fondul recursului.

În conformitate cu art. 445 alin. (3) Cod de procedură civilă, în urma examinării recursului, instanța de recurs emite o decizie care rămâne irevocabilă din momentul emiterii. Decizia se consideră a fi emisă din momentul plasării acesteia pe pagina web a Curții Supreme de Justiție

Astfel, completul Colegiului Civil, Comercial și de Contencios Administrativ al Curții Supreme de Justiție, conchide că, publicarea deciziei Curții Supreme de Justiție, în urma examinării recursului, este prevăzută printr-o normă imperativă, de care legiuitorul leagă momentul emiterii acesteia.

Respectiv, instanța de recurs este obligată, prin lege, să plasează pe pagina web a Curții Supreme de Justiție, încheierea privind inadmisibilitatea recursului, la data emiterii și să o transmită tuturor participanților la proces și reprezentanților acestora.

În asemenea circumstanțe, completul Colegiului Civil, Comercial și de Contencios Administrativ al Curții Supreme de Justiție consideră că, recursurile

declarate de către Eugenia Puiu și avocatul Victor Polivenco, nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art. 432 alin. (2), (3) și (4) Cod de procedură civilă și, drept urmare, este inadmisibil.

În conformitate cu art. art. 269-270, 431 alin. (2), 433 lit. a) și c), 440 alin. (1) Cod de procedură civilă, completul Colegiului Civil, Comercial și de Contencios Administrativ al Curții Supreme de Justiție

d i s p u n e :

Se consideră inadmisibile recursurile declarate de Eugenia Puiu și avocatul Victor Polivenco împotriva deciziei din 01 martie 2018 a Curții de Apel Bălți, în cauza civilă, la cererea de chemare în judecată depusă de Eugenia Puiu împotriva Ministerului Justiției al Republicii Moldova cu privire la repararea prejudiciului moral.

Încheierea este irevocabilă.

Președintele completului,
judecătorul

Svetlana Filincova

Judecătorii

Nicolae Craiu

Nina Vascan